

Slovo: 31. O starším bráchovi

Mít staršího bratra, který to s vámi myslí dobře, je k nezaplacení.

Slovo

O starším bráchovi 29.12.

1. čtení: Kazatel 3, 1 - 8

1 Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas:
2 Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;
3 je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat;
4 je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat;
5 je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat;
6 je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat;
7 je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit;
8 je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.

2. čtení: Židům 2, 10 - 18

10 Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy.
11 A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká:
12 ‚Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.‘
13 A jinde praví: ‚Také já svou důvěru složím v Boha.‘ A dále: ‚Hle, já a děti, které mi dal Bůh.‘
14 Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla,
15 a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.
16 Neujímá se přece andělů, ale ‚ujímá se potomků Abrahamových‘.
17 Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží

službě, a mohl tak smířit hříchy lidu.

18 Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

Sestry a bratři,

vánoční svátky s malým Ježíškem v jesličkách na slámě, s ovečkami a klanějícími se pastýři máme za sebou. Dárky jsou rozdány, po bramborovém salátu se jen zaprášilo a děti likvidují poslední zbytky cukroví. Vánoční idylka pomalu mizí a na scénu přichází opět tvrdá realita.

Před námi je konec roku a tak se namísto koled bilancuje. Novináři snášejí informace, co se v končícím roce důležitého odehrálo, jaké nás potkaly úspěchy nebo prohry.

I my sami jako jednotlivci se po uplynulém roce tu a tam ohlédneme. Ať chceme nebo nechceme, do kolonky ztrát musíme zapsat všech dvanáct měsíců. Už se nebudou opakovat a my jsme v důsledku toho zase o rok starší.

Někoho možná hryže svědomí, že mohl uplynulé období lépe využít. Někdo si zase s úlevou oddechne, že už je konečně náročný rok za ním.

Nejhůře se ale do pomyslné roční uzávěrky zapisuje ztráta blízkého člověka, to pak jako bychom ztráceli současně i kousek sama sebe.

Ještě že máme také kolonku nálezů, kam můžeme zapsat nové projevy přátelství, nové zážitky, úspěchy nebo nové přírůstky do rodiny.

Takhle vypadá život a nám se bezděky vybaví slova starozákonního kazatele, že všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i umírání, čas bořit i čas budovat, čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat, čas hledat i čas ztrácet. Časy se střídají a tak je vždycky šance, že po méně šťastném období přijde zase období lepší.

Často záleží dost na tom, zda jsme na lepší připraveni, zda máme pro všechno pozitivní kolem nás oči. Když je někdo morous, tak si dobrých časů často ani nevšimne.

Adresáti listu Židům, z něhož jsme dnes četli, nejspíš vyloženě morousi nebyli, ale přesto jim už delší dobu nebylo vůbec veselo. Když se pustili do bilancování, byla to samá ztráta, nic pěkného.

Po pravdě, nevíme, kde se tihle křesťané nacházeli, není to v dopise uvedeno, stejně jako tam není, kdo jej vlastně napsal. Dokonce i nadpis „epištola Židům“ je pozdější.

Ať už byli jakékoli národnosti a nacházeli se v Římě nebo jinde, jedno je jisté, neměli na růžích ustláno. Byli perzekvováni kvůli své víře, že Ježíš je Pán, a proto, že se ho sluší poslouchat víc než kohokoli jiného, byť by to byl třeba sám císař.

Úřady i sousedé je kvůli tomu považovali za nebezpečné rozvratníky, kteří narušují jednotu lidu svorně uctívajícího jako boha a spasitele právě císaře.

V takové situaci stačilo, aby císař Nero nebo později Domicián vydal patriční výnos a pronásledování křesťanů se dostalo do dříve netušených obrátek.

Není divu, že byli adresáti listu skleslí a plní obav. Někteří dokonce ze společenství odešli a víru zapřeli. Nevydrželi čekat, až čas pronásledování vystřídá čas uvolnění, jak by se podle slov starozákonního kazatele dalo předpokládat.

Někdy se tyhle časy nestrídají rovnoměrně, někdy máme pocit, že čas plakat a truchlit je neúměrně dlouhý a čas smát se a poskakovat ne a ne přijít. To pak ztrácíme naději, že se to kdy vůbec změní, to pak házíme flintu do žita a stávají se z nás věčně nespokojení morousi, kteří už s žádnou pozitivní změnou nepočítají.

Co s tím? Jak znovu probudit naději? Jak přimět vnitřní zrak aby v nepěkné situaci přesto viděl i věci dobré a krásné, aby uprostřed temné noci zahlédl první paprsky svítání? Vlastně je to tak, že když člověk propadne sebelítosti a beznaději, je jako by nebyl. Stává se z něj černá díra, nic nevyzařuje a nedá se zapojit k ničemu novému a nadějnému.

Dnešní text takový stav popisuje jako otroctví pod kontrolou ďábla, jako stav smrti. Pokud je v Bibli o ďáblu řeč, pak je to vždycky lhář a podvodník.

Možná je dnes ve veřejném prostoru tolik nejrůznějších falešných zpráv, lží a podvodných tvrzení právě proto, abychom vzdali úsilí spojené s hledáním pravdy. Abychom propadli netečnosti, letargii a beznaději, abychom dospěli k názoru, že vlastně žádná pravda není a všechno je jen ďábelský boj o moc, o vliv a o kontrolu nad lidmi.

O to ďáblu ale právě jde. Abychom umřeli pro jakoukoliv naději a stali se povolnými otroky beznaděje.

Ježíš v evangeliu mluví o nebezpečí, že když si v duši uklidíme a vykážeme nějakého toho démona pryč, nemusí být ještě vyhráno. Když své nitro nezabydlíme něčím pozitivním, když si tam nenastěhujeme víru, naději a lásku, budeme na tom ještě hůř než předtím.

Do nezabydleného prostoru se totiž vrátí nejen původní démon, ale vezme s sebou i další své kamarády.

Autor listu Židům ví o tom, v jaké situaci se jeho adresáti nacházejí. Ví, že jim ďábel chce navléknout okovy strachu a beznaděje, že je chce zbavit svobody, že je chce vyřadit ze zápasu o lepší, laskavější a spravedlivější podobu světa.

To se ale nesmí stát! Proto v dnešním oddíle najdeme takovou nálož povzbuzujících slov, že bychom ji jinde takhle pohromadě hledali jen těžko. Jak tedy znovu nastartovat duši? Řešení se v textu skrývá ve dvou krátkých větách:

1. Ježíš je náš bratr. Z vlastní zkušenosti vím, že mít staršího bratra je obrovská výhoda. Už od dětství může být příkladem, jak řešit nejrůznější životní situace. Protože je starší, musí je řešit dřív. Mladší sourozenec pak může snadno odpozorovat, jak na to, aniž by musel podstoupit stejné úsilí.

Není divu, že jsem šel po základní škole studovat stejný obor, jako starší brácha.

A jak jsem byl rád, když mě jako 14 leté ucho uvedl do mládeže, kde byli všichni staršího věku. Bez něj by to tak snadné nebylo.

Mít staršího bratra, který to s vámi myslí dobře, je k nezaplacení. A právě o tom píše autor listu Židům. Máte staršího bratra, který si sám prošel nejhorší myslitelnou životní situací, byl nespravedlivě obviněn a potupně popraven. Na jeho příkladu se můžete naučit odvaze a obětavosti.

A protože neudělal nic špatně, ale stál celým svým životem při Bohu a při vás nepatrných, maličkých a lidmi vyřazených bližních, ďábel neměl dost silné okovy, které by Ježíše byly s to udržet ve smrtelném stavu beznaděje a zmaru.

Váš bratr byl vzkříšen a nadobro tím vyřadil ďábla a s ním všechny jeho lži z provozu. Tak to je základní pravda, kterou si máme stále znovu připomínat.

Bůh nezůstal tam nahoře, ale v Ježíši Kristu sestoupil na naši úroveň, stal se jedním z nás, naším starším bratrem. Ví dobře, jaké je naše trápení, trápí se s námi a přitom nám dodává zásoby víry, naděje i lásky.

Bez téhle podpory od staršího bratra bychom to možná už vzdali a bez zájmu o dění kolem nás a o budoucnost bychom si jenom foukali na svá bebíčka. A ďábel by byl blahem v sedmém nebi – lépe řečeno v sedmém pekle, protože na takové stavy má okovů nepočítaně. Ví, jak nás znehybnit a vyřadit z provozu.

2. Ježíš je velekněz. Velekněz měl v jeruzalémském chrámě specifickou úlohu. Ve své osobě zastupoval jak svatého Boha, tak hříšný lid. Za lid se u Boha přimlouval a současně lidu od Boha vyřizoval odpuštění a smíření.

Nešlo to ale bez zástupné oběti nějakého toho obětního zvířete. To aby bylo jasno, že nedbat Božích zákonů je vážná věc, že to přináší bolest, utrpení, že se tím ničí život.

Ježíš je novým veleknězem, který se za nás nejen přimlouvá a odpouští naše provinění, ale také se pro naše dobro obětoval. Právě při pohledu na Ukřižovaného nám mnohem víc než u betlémských jeslí dochází, jaké má naše pletichaření se zlem, naše lhostejnost a nezájem důsledky. Přináší bolest, utrpení a ničí život.

Ještě že se jedná o velekněze milosrdného a věrného svému poslání, jak čteme v listu. Ještě že je to náš starší bratr, který to s námi myslí dobře. Není třeba propadat beznaději. Všim prošel dřív než my a tak se máme kde učit. Je s námi, je na naší straně.

S ním lépe rozpoznáváme, že časy se mění. Na převaze získávají čas rození, čas budovat, čas smát se i čas poskakovat, čas hledat. A všechny ostatní časy, které jsou opakem předchozích, ztrácejí na síle. Tma ustupuje, svítá nový den.

PeČ

SPCH 29. 12. 2019

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)